

Tisztelt Rektorhelyettes Úr, Tisztelt Kollégák, Kedves Hallgatók!

Szeretettel köszöntök mindenkit a 2018/2019-es tanévet lezáró kari fogadásunkon.

1. Elődöm a dékáni tisztségben, Király Miklós professzor úr, az utolsó karácsonyi köszöntőjében meghatározó élményként említette azt, ahogy megélte a Kar **sokszínűségét**. Hadd említsem röviden én is a rácsodálkozásaimat.

A Kar nemcsak sokszínű, de lenyűgöz

- **alkalmazkodóképessége,**
- az, hogy olyan szakmai közeget tud nyújtani, amely **eredményeket** hoz hallgatók és oktatók számára egyaránt,
- képes figyelni az **egyénre**, továbbá
- képes **támogatni** azokat, akik többet, és azokat is, akik sokkal többet szeretnének, és
- támogatni tudja azokat a hallgatókat, akik **nehézségekkel** küzdenek, vagy akik bármilyen okból segítséget kérnek, miközben
- képes megfelelni annak a **társadalmi felelősségnek**, amelyet visel és
- képes arra is, hogy kitartson a **tudomány és az oktatás művelésének a minősége mellett**.

Számomra ez az ELTE Állam- és Jogtudományi Kara.

Ennek a Karnak egyik alapvető sajátossága, hogy kompetitív környezetet nyújt, ennek minden előnyével és nehézségével. Hallgatóknak és oktatóknak egyaránt leghelyesebb ezt a környezetet úgy megélni, mint ami végtelen teret biztosít a **szakmai önmegvalósításnak**. Én sokszor látom ezt – ahogyan a jog tudományát is – egy katedrálisnak: nagy csarnokokkal, apró zugokkal, titokzatos folyosókkal, kápolnákkal, díszítésekkel, szobrokkal és ablakokkal. Amikor egy ilyen épületre ránézünk, általában a nyilvánvaló művészi teljesítményt látjuk, a kifinomult ábrázolásokat, a kifejező szobrokat, freskókat és a díszes ablakokat. Ritkán gondolunk azokra, akik a köveket egymásra hordva **megépítették** az épületet és **biztosítják annak fennmaradását** évszázadokig. Sohasem szabadna azonban **megfeledkezni** róluk, hiszen nélkülük nem lenne lehetséges a művészi teljesítmény megnyilvánulása sem. Erős alapokra lehet csak tovább építkezni.

2. Az eredményeink nem az égből ránk esett adottságok, hanem olyan egyéni erőfeszítés jutalmai, amely, ha kell, hegyeket tud megmozgatni. Ezért érdemes itt tanulni és ezért ennek a Karnak a dékánja minden pillanatban büszke lehet arra, hogy a Kar közössége méltónak tartotta a szolgálatra. Dékánnak lenni ugyanis elsősorban szolgálat.

Kuncz Ödön szavainál ékebben ezt aligha tudnám elmondani, hadd idézzek ezért néhány gondolatot az ő megköszönő dékáni beszédéből: *„Én a dékánságban, a professzor legszebb kitüntetésében elsősorban a súlyos kötelességet és a nagy felelősséget látom. Karunk*

tradíciója értelmében a dékán nem a Kar vezére, a Kar sorsának irányítója, hanem a kari akarat, a kari konszenzus egyszerű és hűséges kiszolgálója, végrehajtója. A megértő, megbocsátó, dorgáló és figyelmeztető szeretet a mi kari áldásos működésünk legszilárdabb alapja és biztosítéka.”

3. Az utolsó tanévzáró beszédét tartó dékán szava az elmúlt évek után csak a **köszönet** lehet. Ezúton szeretném megköszönni mindazoknak a munkáját, vezetőtársaimét, oktatókét, az oktatást támogató és hivatalokban dolgozó közalkalmazottakét és hallgatókét egyaránt, akik sokszor erőn felül dolgozva lehetővé tették a Kar működését és fejlődését; azt, hogy olyan intézmény lehessünk, amelyben jó tanulni és jó dolgozni. Mindig örömmel és büszkeséggel fog eltölteni, hogy ennek közösségnek a része lehetek.

4. Nehéz három évet hagyni magunk mögött, **sok alkalmazkodási kényszerrel, konfliktussal**. Gyakran jutottak eszembe Király Miklós volt dékán úr gondolatai is, amelyek egy vele készített 2016-os interjúban olvashatók:

„Azt hiszem majdnem mindent sikerült elérnem, amit szerettem volna. Mindez természetesen nem ment külső és belső konfliktusok vállalása nélkül. De újra és újra arra gondoltam, hogy ha valaki egyszer vezetőnek áll, annak merni kell a „forró parazsat” megfogni, és határozott döntéseket hozni. Sokszor órák, napok nehéz vívódása van a látszólag könnyen elfogadott intézkedések mögött.”

Ezt a bizonyos **forró parazsat** az elmúlt három évben is gyakran kellett a dékán markának szorongatnia. Hol azért, mert gondos kezek **beletették**, hol pedig azért, mert **maga vette föl** – többnyire mások elől.

Azonban a dékán markában nemcsak parázs volt, hanem voltak **igazgyöngyök** is, ami igazi értelmet adott a vezetői feladatok vállalásának. Legutóbb hallgatóink versenyeredményeit ünneplő fogadáson szembesültem magam is az elmúlt évek figyelemreméltó tendenciáival.

Egy adatsor: míg 2011-ben 5, 2015-ben már kétszer annyi, 11 első helyet értünk el az Országos Tudományos Diákköri Konferencián. Ezt a kiváló eredményt az utóbbi két versenyen még javítottuk is. Az idei 13 első hely pedig több, mint az ELTE-t követő második és harmadik legsikeresebb jogi kar együttesen.

Egy másik számsor:

2018-ban 61 hallgatónk vett részt hazai vagy nemzetközi perbeszéd- és jogesetmegoldó versenyeken.

2019-ben 119 hallgatónk összesen 156 helyezést hozott el, amiben már az OTDK eredmények is benne vannak.

És ne feledjük: a határ valóban a csillagos ég, ebben a tanévben az ELTE ÁJK-t világbajnokként köszöntötték bel- és külföldön egyaránt.

Mindez nagyszerű eredmény, kiváló teljesítmény, köszönet érte!

5. A kínai asztrológiában a disznó éve következik. A disznó a jólét szimbóluma: ez az esztendő harmóniát, nyugalmat, derűs együttlétet ígér, a karrier és a pénzügyek területén pedig lehetővé teszi a stabilitás megteremtését. Idén mindannyiunkra jellemző lesz az energikusság és a derűs gyakorlatiasság. Komoly üzleti esélyeket ígér ez az esztendő, és ha kellően szemfülesek vagyunk, lecsaphatunk ezekre a vissza nem térő lehetőségekre. Persze adódnak nehézségek is, de idén könnyedén felülemelkedünk az esetleges kudarcokon, így hosszú távon kedvező fejleményeknek örülhetünk. A Disznó békés típus, azért aztán 2019-ben nekünk sem esik majd nehezünkre megbocsájtani – jóval kevesebb krízissel kell számolnunk, mint az előző években. Ami a veszélyeket illeti: a Disznó jegye negatív aspektusában a lustaságot és a mértéktelenséget jelképezi, ezért idén fokozottan ügyeljünk arra, hogy mindenben kerüljük a túlzásokat!

6. Kuncz Ödön szavait nemcsak a megköszönő, hanem a búcsúbeszédhez is szeretném fölhasználni. Nem azért, mert az akkori utód – Szandtner Pál – és a most hivatalba lépő dékán között névrokonság áll fenn. Az érzéseink közösek.

„Ráeszméltem arra, hogy az ország első Jogi Kara a maga prioritását nem a prior temporis esetlegességének, hanem az évszázados munkálkodás eredményeként jelentkező tradícióinak, a magasba ragadó szellem hangulatának és abbeli ösztönös tulajdonságának köszönheti, hogy mágneses erejével mindig magához tudta vonzani és kapcsolni a jogtudósok, a remek jogászok legkiválóbbjait.”

Nemcsak az új dékánnak gratulálok tehát a megtiszteltetéshez, hanem a Karnak is az új dékánhoz!